

Blåbäringar
Boplatser. b. d.
Boplatser - Hoby osv.

1.

uppt. av Elin Jansson
1931. Finland

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3127

Oden och Odens hundar.

På Rövjati i Jararp mitt emot
Omst Perssons luga kunde man få höra
Odens hundar. Det skulle vara en grovskallig
och en finskallig. Nu det sa, att de var ihopa-
länkade. Och så höjde de det smålla i skogen
och sura i luften om nättarna, och då var det
Odens hundar. - Oden var en koring, och han
hade bett, att han skulle få leva, så länge
världen stod. - Island kunde de litte säson
en hästsko, och det sig ut, som om den varit en
guld. Då sade de, att det var Odens häst, som
hade slappat den.

181.
Bristene Ud

2.

Uppm. Colin Juppov
Puccinon

Bristene - Stoby
Lin

Närken.

Ben. Roy Anderson
1. 1855 i Br. Stoby

1931

Jöns Nilsson hade Fränkensgåv-
den, och en gång, när han skulle skicka pi-
gan ner till modern efter hästen, så var där
tre hästar i stället för två. Då sa hon: "Där är
tre hästar, vem skall jag ta?" - "Ta den som
har en folkapot," svarade han. Och hon harva-
de med den hela dagen. Sen skulle hon släppa
den, och då sa Jöns Nilsson till henne, att hon
skulle bara slå en knut på förklädesbandet.
Och när hon släppte hästen, så tog han tag i
förklädet, men knuten gick upp, och han kunde
inte dra ut henne i sjön.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3127

Blekings
Bekene
Bekene Hoby
Mjst. 1931

3. Mjst. av Hoby Hoby
Bek. av Hoby
Jord. 1855
Lantmätare. Hoby.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3127

Jag har sett sådana där ängsmä-
tare eller lyktgubbar på Ernst Perssons Ägd
i Jararp. Det är ett lyse, och det kan stå på
ett ställe en lång stund, och sen far det som
ett pilskott. — Min far såg ett slikt lyse
en kväll, och han gick in till det, och då alldeles
heltade det i ansiktet på honom. — Se så,
att det var gamla lantmätare, som mått
fel, och så fick gå där och mäta.

hastar.

3127

I mitt gamla hem hade vi skolan
 en tid. Den skolläraren hetade Frans Johansson.
 Hos honom gick jag i småskolan. Sen kom jag
 till Lillbagårds skola, och där var en skollärare,
 som hetade Lindblad. Han gick ofta till Johans-
 son och pratade med honom, och far var med
 och språkade med dem. Ingen av dem bodde på
 spåken. - När skolan var slut skulle far skjuta
 Johansson till Sandejö. De körde genom en skog,
 och då började hästarna frusta och bli tunga.
 Då sa far till Johansson: "Ja' vet inte hooock
 vi ha kört, ja' tror hästarna ble oppröftnade".
 Far började slå hästarna, men då slog Johansson

*1) hooock = hur vunt.

händerna för öronen, för det pep och skrek i
alla hjul och delar av vagnen. En skulle till
att hoppa av och se efter, vad det var, men
då började vagnen skaka, så han måtte sätta
sig. - När skolläroaren kom hem på kvällen,
flodde hans mor, att han blivit lossig, för
han sa inte ett ord på hela kvällen. Dagen
efter började de tala om det, och då berättade
de allt som var. - De skulle bara tagit av luv-
vundstolen på hästen och tittat genom den.

Jag hade varit i Hoby en gång, och far var med. När jag kom i Talarpsmarken, blev jag så makt, och jag ville sätta mig en stund. Sen tryckte jag det blev så tungt, och det tryckte på ryggen, som om jag hade haft en sextio-tilo-säck på ryggen. Men vad det kunde vara, det begripes inte jag.

"Glosseröen".

Julafkon skulle de gå ut och möta
glosseröen, och de fick helst stå beuven om
kon, så att kon inte sprang mellan beuven
på dem och sågade upp dem, för kon var så
vass i ryggen som en sågklinga.

"Jula - Sverruu".

3127

En flicka, som var till Kalle Mårlds,
gick i marken och plöckade mas, och hon råka-
de på en kist i ett skär. Detta talade hon
om för Jula - Sverruu. Han sa: "Nu tycker du." -
"Nej, men det tycker inte jag," sa flickan. Hon var
bara en tolv-tretton år. Hon fick gå med och
visa honom den, och han sa, att det var troll-
tyg, och de sprang båda därifrån. Sen gick
flickan dit en annan gång, men då var
kistan borta, och de trodde, att Jula - Sverruu
hade tagit den, för han blev så rik sen. - Och
de frågade flickan många gånger, och hon sa, att
det var sant, att hon hade sett kistan. Det talades myg-
kel om det. - Den där Jula - Sverruu skulle ha varit sin egen
fili den vude.

Att draga upp skaffer med tvillingotrar.

I Svallhultagård skulle det vara en kittel med pengar neränket. Det var en bonde där, som hade sett kittlen i gölen, men han kunde inte få upp den. Men då var det en annan, som hade ett par tvillingotrar, och de var spända de för vapnen. Nu fick de upp kittlen men de skulle inte få tala, förän de hade den riktigt i säkerhet. Vid Svallhultagård är en husligt brant lida, och för den skulle de ha upp kittlen. Men när de kom upp, kunde den inte tåga, och då brast örat på kittlen, och den for ned i gölen igen.

Om en sken i Svanstorpsmarken.

I Svanstorpsmarken är en sken och på den står det namnen på några riksdagsmän från för i världen. Där skulle de samlas och dricka en skål för de där riksdagsmännen. Det skulle vara en gång om året. — Skenen ligger på fattiggårdens mark.

Om en gammal skattsedel.

För i världen fick de som gagna-
de ut betala skatt för det, och de som gagnade
spellest och tobak fick också betala skatt. Jag
har en sådan gammal skattsedel. Det var så,
att jag hade en gammal sjöskoffert, klädd med
sjöskinn. Jag hade den på en 10 år, och jag
kunde inte begripa, varför tollmen var så höga.
Så en gång slit jag av skinnen, och då var där
en lömskåda full i den en massa papper, gamla
papper, och där var en sådan gammal skatt-
sedel också.